

БРАТКОВСЬКИЙ В. М.,
аспірант кафедри адміністративного права
та адміністративного процесу
(Львівський державний університет
внутрішніх справ)

УДК 342.95(477)

**ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРИТЯГНЕННЯ ПОСАДОВИХ ОСІБ
ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ (ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ
ГРОМАД) ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОРУШЕННЯ
ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ОБОРОНУ, МОБІЛІЗАЦІЙНУ ПІДГОТОВКУ ТА МОБІЛІЗАЦІЮ**

Порушено проблемні питання притягнення посадових осіб органів місцевого самоврядування (об'єднаних територіальних громад) до адміністративної відповідальності за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію. Запропоновано внести зміни до ч. 9, 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» для вирішення проблемних питань щодо накладення адміністративних стягнень на посадових осіб органів місцевого самоврядування (об'єднаних територіальних громад), що передбачені ст. 210-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Ключові слова: мобілізація, адміністративна відповідальність, орган місцевого самоврядування, посадова особа місцевого самоврядування, військовозобов'язані, адміністративне стягнення.

Затронуты проблемные вопросы привлечения должностных лиц органов местного самоуправления (объединенных территориальных общин) к административной ответственности за нарушение законодательства об обороне, мобилизационной подготовке и мобилизации. Предложено внести изменения в ч. 9, 11 ст. 18 Закона Украины «О мобилизационной подготовке и мобилизации» для решения проблемных вопросов относительно наложения административных взысканий на должностные лица органов местного самоуправления (объединенных территориальных общин), которые предусмотрены ст. 210-1 Кодекса Украины об административных правонарушениях.

Ключевые слова: мобилизация, административная ответственность, орган местного самоуправления, должностное лицо местного самоуправления, военнообязанные, административное взыскание.

Violated problem questions of attracting an officials of organs of local self-government (incorporated territorial communities) to administrative responsibility for violation of legislation about a defensive, mobilization preparation and mobilization. Proposed to amend part of 9, 11 article 18 of the Law of Ukraine «On mobilization preparation and mobilization» for the solution of problematic issues on the imposition of administrative penalties on officials of local governments (incorporated territorial communities), which is outlined in article 210-1 Code of Ukraine on administrative offences.

Key words: mobilization, administrative responsibility, organ of local self-government, local government official, liable for military service, administrative penalty.

Вступ. Від початку проведення антитерористичної операції (далі по тексту – АТО) в Східній частині України минуло близько трьох років. За цей незначний проміжок часу перед владою та українським народом постало важке завдання, яке полягало в об'єднанні усіх сил та засобів для того, щоб дати гідну та безповоротну відсіч зовнішньому агресору.

Для досягнення зазначених завдань державою було проведено шість хвиль мобілізації. Чимало військовозобов'язаних громадян України вирішили добровільно, не чекаючи призову на мобілізацію, захищати суверенітет та територіальну цілісність держави.

За офіційними статистичними даними, станом на початок 2016 року зараховано до лав Збройних сил України близько 24 тисячі добровольців. У свою чергу, варто зазначити, що Міністерство

оборони України наводить такі статистичні дані щодо зарахування контрактників на військову службу: з початку 2016 року прийшло понад 24 тисячі, за 2015 р. – понад 16 тисяч і за 2014 р. – понад 11 тисяч осіб. Зазначені плани з набору вдалося виконати через тісну взаємодію військових комісаріатів та органів місцевого самоврядування [1].

На сьогодні існує ряд невирішених проблем, що стосуються, на наш погляд, неправомірного притягнення посадових осіб органів місцевого самоврядування, посадових осіб органів, що функціонують у новостворених об'єднаних територіальних громадах, до адміністративної відповідальності за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію. Також автором наукової статті порушено ряд законодавчих проблем із притягнення працівників сільських (селищних) рад та посадових осіб ради об'єднаної територіальної громади до адміністративної відповідальності за ст. 210-1 «Порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію» Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі по тексту – КУпАП) [2], що стосуються неналежного виконання ними свого обов'язку щодо своєчасного оповіщення та прибуття військовозобов'язаних, які залучаються до виконання обов'язку з мобілізації на збори у військові комісаріати.

Враховуючи актуальність проблеми військового законодавства, дане питання отримало належний рівень дослідження вітчизняними науковцями. Беручи до уваги час із моменту проголошення незалежності України, особливості адміністративної відповідальності за порушення законодавства про мобілізаційну підготовку та мобілізацію досліджувались такими вченими: М. Бажановим, В. Богущьким, С. Дячуком, М. Іншином, Р. Калюжним, М. Карпенком, С. Клименком, Є. Легезою, І. Митрофановим, В. Німченком, В. Олійником, М. Прохоренком, М. Тищенком, О. Ткаченком, М. Туркотом, І. Шопіною та ін.

Постановка завдання. Мета наукової статті полягає в дослідженні та вирішенні проблемних питань притягнення посадових осіб органів місцевого самоврядування та посадових осіб рад об'єднаних територіальних громад до адміністративної відповідальності за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

Результати дослідження. Для виконання мобілізаційних планів у повному обсязі держава залучає як органи державної влади відповідної компетенції практично всіх рівнів, так і органи місцевого самоврядування та новостворені ради об'єднаних територіальних громад. На інспекторів із військового обліку (якщо орган місцевого самоврядування має у своєму складі відповідну штатну одиницю) чи безпосередньо на сільського (селищного) голову або на секретаря сільської (селищної) ради покладаються ряд обов'язків (забезпечують на території відповідних населених пунктів ведення військового обліку військовозобов'язаних і призовників, бронювання військовозобов'язаних на період мобілізації та на воєнний час і надання звітності щодо бронювання військовозобов'язаних у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України; сприяють військовим комісаріатам в їх роботі в мирний час та під час мобілізації та ін.), що передбачені ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» від 21.10.1993 року.

На практиці під час проведення часткової мобілізації на посадових осіб органів місцевого самоврядування районними військовими комісаріатами в більшій мірі покладаються завдання щодо своєчасного повідомлення військовозобов'язаних мешканців, що проживають на території сільської (селищної) ради, про прибуття на дільницю для проходження медичного огляду, для визначення придатності громадян із набору в порядку часткової мобілізації. Згідно з ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» відповідальність за несвоєчасне прибуття військовозобов'язаних у військові комісаріати згідно з врученими їм повістками також покладається на посадових осіб органів місцевого самоврядування [3].

Варто зауважити, що найпоширенішою проблемою, з якою зустрічаються посадові особи органу місцевого самоврядування під час вручення повісток, є те, що громадяни, які зареєстровані на території сільської ради, насправді не проживають за місцем своєї реєстрації, тому вручення адресованих повісток стає неможливим. Тобто за даних обставин стає зрозуміло, що ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», яка встановлює, що виконавчі органи сільських, селищних, міських рад організують під час мобілізації в установленому порядку своєчасне оповіщення та прибуття громадян, які залучаються до виконання обов'язку щодо мобілізації, посадові особи, що працюють у сільській раді, виконати не можуть через обставини, які від них не залежать, але на практиці суди по-різному вирішують питання щодо накладання на зазначених посадових осіб адміністративних стягнень, що передбачені ст. 210-1 КУпАП «Порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію».

Так, постановою Зборівського районного суду Тернопільської області від 12 травня 2015 року було встановлено, що секретар Перепельницької сільської ради Зборівського району Тернопільської області звернулася до суду з позовом про скасування постанови про накладання адміністративного стягнення, передбаченого ч. 1 ст. 210-1 КУпАП «Порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію».

Позивач посилається на те, що постановою т. в. о. військового комісара Зборівсько-Козівського ОРВК від 20 квітня 2015 року на неї накладено штраф 1700 грн. Згідно з постановою вона, працюючи секретарем Перепельницької сільської ради Зборівського району, не вручила повістки військовозобов'язаним особам, чим порушила ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію».

У судовому засіданні секретарем органу місцевого самоврядування було зауважено, що вона вважає постанову незаконною, оскільки повістки не могла вручити, оскільки військовозобов'язані на території сільської ради зареєстровані, але не проживають.

Дослідивши всі обставини справи, суд встановив, що постановою т. в. о. військового комісара Зборівсько-Козівського ОРВК № 16 від 20 квітня 2015 року про накладення на секретаря Перепельницької сільської ради штрафу в розмірі 1700 грн. за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 210-1 КУпАП, змінити, визначивши розмір накладеного стягнення в розмірі 510 грн. штрафу [4].

На нашу думку, позиція Зборівського районного суду Тернопільської області в даній ситуації є досить спірною, адже секретар сільської (селищної) ради здійснив всі необхідні дії для вручення відповідних повісток, але від обставин, які від нього не залежали, вручити повістки було неможливо. Суд вказував на те, що посадовою особою сільської (селищної) ради не було складено відповідних актів щодо відсутності громадян за місцем реєстрації. У даній ситуації вбачається, що вищезазначена дія не є обов'язком посадових осіб органу місцевого самоврядування, оскільки не передбачена ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію».

Варто зауважити, що в судовій практиці немає однозначності щодо вирішення цього питання. Так, у схожій правовій ситуації постановою Бучацького районного суду Тернопільської області від 27 травня 2015 року було встановлено, що позивач, сільський голова Переволоцької сільської ради, звернувся до суду з позовом до Бучацько-Монастирського об'єднаного районного військового комісаріату Тернопільської області, в якому просив суд визнати незаконною та скасувати постанову про накладення адміністративного стягнення № 8 від 22 квітня 2015 року, якою його визнано винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 210-1 КУпАП.

У судовому засіданні позивач позовні вимоги підтримав, суду пояснив, що він перебуває на посаді сільського голови Переволоцької сільської ради, і 18 квітня 2015 року на нього було складено протокол, а 22 квітня 2015 року винесено постанову військовим комісаром Бучацько-Монастирського об'єднаного районного військового комісаріату та накладено адміністративне стягнення у вигляді штрафу в сумі 510 грн. за правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 210-1 КУпАП, а саме порушення ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» (не організував в установленому порядку своєчасне оповіщення та прибуття громадян до військового комісаріату під час мобілізації). З даною постановою позивач не погоджується, оскільки ним здійснювалося оповіщення військовозобов'язаних осіб, проте через їх відсутність за місцем проживання повістки вручити не було можливості, і відбиралися пояснення в родичів даних осіб щодо їхнього місця перебування.

Дослідивши всі обставини справи, суд встановив адміністративний позов сільського голови Переволоцької сільської ради до Бучацько-Монастирського об'єднаного районного військового комісаріату Тернопільської області про скасування постанови про накладення адміністративного стягнення задовольнити. Постанову військового комісара Бучацько-Монастирського об'єднаного районного військового комісаріату № 8 від 22 квітня 2015 року про накладення адміністративного стягнення – скасувати [5].

Як бачимо, в схожих ситуаціях щодо невручення повісток про виклик на часткову мобілізацію військовозобов'язаним посадовими особами органу місцевого самоврядування для працівників сільських (селищних) рад настають різні правові наслідки. У першому випадку – накладення штрафу, а в другому – навпаки, звільнення від сплати адміністративного стягнення. Така ситуація є неприпустимою, тому вбачається, що судді під час вирішення питання про притягнення посадових осіб до адміністративної відповідальності за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію повинні розуміти, що належно повідомити військовозобов'язаного можливо лише за його присутності, а у випадку відсутності військовозобов'язаних за місцем проживання та місцем реєстрації мова про належне повідомлення йти не може, оскільки це неможливо через обставини, які не залежать від волі посадових осіб органу місцевого самоврядування. На нашу думку, в таких випадках військовим комісарам необхідно піднімати питання про притягнення військовозобов'язаних до адміністративної відповідальності за порушення правил військового обліку, а не виносити постанови про накладення адміністративного стягнення посадовим особам органу місцевого самоврядування за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

На сьогодні не до кінця залишається врегульованим законодавством питання щодо положення ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», яка встановлює, що виконавчі органи сільських, селищних, міських рад організують під час мобілізації в установленому

порядку своєчасне оповіщення та прибуття громадян, які залучаються до виконання обов'язку щодо мобілізації. На нашу думку, своєчасне прибуття військовозобов'язаних на військові частини повинно забезпечуватися безпосередньо районними військовими комісаріатами, а не посадовими особами органу місцевого самоврядування, адже відповідно до ст. 36 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад у галузі оборонної роботи належать повноваження, що носять виключно делегований характер [6].

Як правильно зазначає І.П. Сторожук, делеговані повноваження – двосторонні імперативні правовідносини, в яких один орган має власну компетенцію, визначену нормативними актами, а інший – належну правоздатність на одержання та реалізацію цих повноважень. Тому компетенція першого органу є завжди джерелом компетенції другого органу [7, с. 232].

Варто зауважити, що відповідно до ст. 142 Конституції України держава бере участь у формуванні доходів бюджетів місцевого самоврядування, фінансово підтримує місцеве самоврядування. Витрати органів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок рішень органів державної влади, компенсуються державою [8].

У свою чергу, більш детально зупинимося на положенні ст. 143 Конституції України, де законодавець встановлює, що органам місцевого самоврядування можуть надаватися законом окремі повноваження органів виконавчої влади. Держава фінансує здійснення цих повноважень у повному обсязі за рахунок коштів Державного бюджету України або шляхом віднесення до місцевого бюджету у встановленому законом порядку окремих загальнодержавних податків, передає органам місцевого самоврядування відповідні об'єкти державної власності [8].

Положення ч. 3 ст. 7 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» про те, що «...з місцевих бюджетів фінансуються заходи та роботи з мобілізаційної підготовки місцевого значення» [3], на нашу думку, суперечить ст. ст. 142, 143 Конституції України щодо положення ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», яка встановлює, що виконавчі органи сільських, селищних рад організовують під час мобілізації в установленому порядку своєчасне оповіщення та прибуття громадян, які залучаються до виконання обов'язку щодо мобілізації.

На нашу думку, положення ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», яка встановлює, що «...посадові особи органу місцевого самоврядування повинні забезпечувати своєчасне прибуття до військових комісаріатів громадян, які залучаються по набору за мобілізацією» [3], не в повній мірі відповідає положенню ст. 143 Основного закону держави, адже процедура прибуття військовозобов'язаних до районного військового комісаріату потребує певних фінансових витрат із боку органу місцевого самоврядування. Оскільки фінансування делегованих повноважень органів місцевого самоврядування державою на сьогоднішній день не здійснюється, то положення ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в частині, що органи місцевого самоврядування повинні забезпечувати своєчасне прибуття військовозобов'язаних на дільниці районних військових комісаріатів, потребує законодавчих змін, а саме ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» необхідно викласти в такій редакції, зазначивши, що виконавчі органи сільських, селищних, міських рад, а також ради об'єднаних територіальних громад «... організовують під час мобілізації в установленому порядку своєчасне оповіщення та, за фінансової дотації з державного бюджету, – своєчасне прибуття громадян, які залучаються до виконання обов'язку щодо мобілізації в порядку, визначеному частинами третьою-п'ятою статті 22 цього Закону, техніки на збірні пункти та у військовій частині, виділення будівель, споруд, земельних ділянок, транспортних та інших матеріально-технічних засобів і надання послуг Збройним Силам України, іншим військовим формуванням, Оперативно-рятувальній службі цивільного захисту відповідно до мобілізаційних планів».

Аналогічні законодавчі зміни необхідно запропонувати в ч. 9 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», вказавши, що виконавчі органи сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад «...здійснюють контроль за створенням, зберіганням та обслуговуванням мобілізаційного резерву матеріально-технічних і сировинних ресурсів на підприємствах, в установах і організаціях, що перебувають у комунальній власності або залучаються ними до виконання мобілізаційних завдань (замовлень) виключно за кошти з державного бюджету».

Незважаючи на положення ст. 143 Конституції України, військові комісаріати та суди накладають адміністративні стягнення на посадових осіб органів місцевого самоврядування за недоставлення військовозобов'язаних до військових комісаріатів на основі вручених їм повісток. Так, постановою Ратнівського районного суду Волинської області від 02 вересня 2015 року було відмовлено в задоволенні адміністративного позову Височненського сільського голови до військового комісара Ратнівсько-Старовижівського об'єднаного районного військового комісаріату Волинської області про оскарження постанови про притягнення до адміністративної відповідальності за ч. 1 ст. 210-1 КУпАП «Порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію». На сільсько-

го голову було накладено штраф у розмірі 1700 грн., у більшій мірі за те, що він особисто вручив 4 повістки, але військовозобов'язані проігнорували вручені їм повістки та вирішили не з'являтися в районний військовий комісаріат [9].

На нашу думку, такі дії суду є порушенням ст. 143 Конституції України, адже доставка військовозобов'язаних повинна здійснюватися органами місцевого самоврядування за кошти державного бюджету або безпосередньо військовими комісарами особисто, оскільки кошти в місцевий бюджет для оборонної діяльності країни державою на сьогодні не виділяються.

Запропоновані законодавчі нововведення допоможуть усунути правові колізії законодавчих норм ч. 9, 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» та ст. 143 Конституції України, а також встановити єдину правильну судову практику щодо притягнення посадових осіб органів місцевого самоврядування до адміністративної відповідальності за ст. 210-1 КУпАП, що встановлює міру відповідальності за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

Висновки. Провівши детальний огляд правової літератури, дослідивши офіційні статистичні дані Міністерства оборони України та ознайомившись із судовою практикою щодо вирішення питання про притягнення посадових осіб органів місцевого самоврядування до адміністративної відповідальності за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію, ми пропонуємо такі висновки:

– найпоширенішою проблемою, з якою зустрічаються посадові особи органу місцевого самоврядування під час вручення повісток, є те, що громадяни, які зареєстровані на території сільської (селищної) ради, насправді не проживають за місцем своєї реєстрації, тому вручення адресованих повісток стає неможливим;

– доведено, що суди під час вирішення питання про притягнення посадових осіб органів місцевого самоврядування до адміністративної відповідальності за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію повинні враховувати, що належно повідомити військовозобов'язаного можливо лише за його присутності, а у випадку відсутності військовозобов'язаних за місцем проживання та місцем реєстрації мова про належне повідомлення йти не може, оскільки це неможливо через обставини, які не залежать від волі посадових осіб органу місцевого самоврядування. У таких випадках військовим комісарам необхідно піднімати питання про притягнення військовозобов'язаних до адміністративної відповідальності за порушення правил військового обліку, а не вручати постанови про накладення адміністративного стягнення посадовим особам органу місцевого самоврядування за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію;

– оскільки фінансування делегованих повноважень органів місцевого самоврядування державою на сьогодні не здійснюється, то положення ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» в частині, що органи місцевого самоврядування повинні забезпечувати своєчасне прибуття військовозобов'язаних на дільниці районних військових комісаріатів, потребує законодавчих змін, а саме ч. 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» необхідно викласти в іншій редакції, зазначивши, що виконавчі органи сільських, селищних, міських рад та ради об'єднаних територіальних громад «...організують під час мобілізації в установленому порядку своєчасне оповіщення та за фінансової дотації з державного бюджету – своєчасне прибуття громадян, які залучаються до виконання обов'язку щодо мобілізації в порядку, визначеному частинами третьою-п'ятою статті 22 цього Закону, техніки на збірні пункти та у військові частини, виділення будівель, споруд, земельних ділянок, транспортних та інших матеріально-технічних засобів і надання послуг Збройним Силам України, іншим військовим формуванням, Оперативно-рятувальній службі цивільного захисту відповідно до мобілізаційних планів».

Аналогічні законодавчі зміни необхідно запропонувати в ч. 9 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», вказавши, що виконавчі органи сільських, селищних, міських рад, ради об'єднаних територіальних громад «...здійснюють контроль за створенням, зберіганням та обслуговуванням мобілізаційного резерву матеріально-технічних і сировинних ресурсів на підприємствах, в установах і організаціях, що перебувають у комунальній власності або залучаються ними до виконання мобілізаційних завдань (замовлень) виключно за кошти з державного бюджету»;

– вважаємо, що запропоновані законодавчі нововведення допоможуть усунути правові колізії законодавчих норм ч. 9, 11 ст. 18 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» та ст. 143 Конституції України, а також встановити єдину, на наш погляд, правильну судову практику щодо притягнення посадових осіб органів місцевого самоврядування до адміністративної відповідальності за ст. 210-1 КУпАП, що встановлює міру відповідальності за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

Список використаних джерел:

1. Макашова Л. Добровольці і волонтери. Чи допомагають армії на третій рік війни / Л. Макашова // Еспресо.TV. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://espreso.tv/article/2016/06/10/dobrovolci_i_volontery_chy_lyshyvysya_entuziazm_na_tretyi_rik_viyuny.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07.12.1984 р. № 8073-Х [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/page>.
3. Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію : Закон України від 21.10.1993 р. № 3543-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3543-12>.
4. Постанова Зборівського районного суду Тернопільської області від 12 травня 2015 року. Справа № 599/690/15-а / Єдиний державний реєстр судових рішень України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/44233817>.
5. Постанова Бучацького районного суду Тернопільської області від 27 травня 2015 року. Справа № 595/848/15-а / Єдиний державний реєстр судових рішень України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/45168918>.
6. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.
7. Сторожук І.П. Принцип делегування повноважень у місцевому управлінні / І.П. Сторожук // Університетські наукові записки. – 2005. – № 4. – С. 231–236.
8. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
9. Постанова Рагнівського районного суду Волинської області від 02 вересня 2015 року. Справа № 166/1137/15-а / Єдиний державний реєстр судових рішень України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/49454288>.

ГАЛУНЬКО В. М.,

кандидат юридичних наук, доцент,
проректор із матеріально-технічного
розвитку та інфраструктури
(Херсонський державний університет)

УДК 351.746.2: 35

ПЕВНІ АСПЕКТИ НАУКОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ СЛІДЧИХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

У статті проведено дослідження сучасного стану нормативно-правової бази та визначено організаційно-правові засади наукової організації праці слідчих національної поліції України, а також виокремлені шляхи її вдосконалення.

Ключові слова: наукова організація праці, органи досудового слідства, слідчий, поліція.

В статье проведено исследование современного состояния нормативно-правовой базы, определены организационно-правовые основы научной организации труда следователей национальной полиции Украины, а также выделены пути, направленные на ее усовершенствование.

Ключевые слова: научная организация труда, органы досудебного следствия, следователь, полиция.

The article studies the current state of the legal framework and defines organizational and legal principles of scientific organization of investigator's work Ukraine National Police, and singled out the ways intended to improve it.

Key words: scientific organization of work, pretrial investigation, investigator, police.

